

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 332/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. P. K., súdneho exekútora, so sídlom v B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namietol porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 30. júla 2004 sp. zn. 1 Er 172/1997, EX 125/97, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. P. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2004 doručená sťažnosť Mgr. P. K., súdneho exekútora, so sídlom v B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej tvrdí, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) z 30. júla 2004 sp. zn. 1 Er 172/1997, EX 125/97 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), pretože napadnutým uznesením mu okresný súd nepriznal náhradu trov zastaveného exekučného konania. Táto škoda bola spôsobená podľa sťažovateľa nezákonným rozhodnutím okresného súdu o náhrade trov zastavenej exekúcie.

Sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a zrušiť uznesenie okresného súdu z 30. júla 2004 sp. zn. 1 Er 172/1997, EX 125/97.

2. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu, ktorý rozhodoval o zastavení exekúcie a o náhrade trov konania sťažovateľa ako súdneho exekútora, a označeným základným právom nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení tohto základného práva.

3. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených aj v čl. 46 ods. 3 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia

vykonávajú. Takýmto zákonom je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Okresný súd zastavením exekúcie napadnutým uznesením, v ktorom rozhodol aj o tom, že nepriznal sťažovateľovi náhradu trov zastavenej exekúcie od oprávneného, vykonal svoju právomoc všeobecne vyplývajúcu z čl. 142 ods. 1 ústavy a osobitne zo zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Výkonom tejto právomoci však okresný súd ako exekučný súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Napadnuté uznesenie nemá žiadnu vecnú súvislosť s týmto základným právom a ani nevytvára žiadnu prekážku pre uplatnenie tohto základného práva za splnenia predpokladov ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z.

Preto ústavný súd odmietol sťažnosť, rozsahom a dôvodmi ktorej bol podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný (ústavný súd pripomína, že sťažovateľ bol riadne zastúpený advokátom), z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).